

[Ole Bjørn Kraft.]

ringens hensigt, da vi drøftede hjemmevernsordningen, at sige, at denne hjemmevernsordning kunne godt vente et års tid. Når regeringen indtog det standpunkt i foråret, må det have været, fordi den selv på daværende tidspunkt havde sat sig som mål at få forsvarsordningen færdig under alle omstændigheder fra kommissionen i dette efterår, ellers ville en afvisning af hjemmevernstanken ikke have været forsvarelig. Jeg er glad over, og det har jeg tidligere udtalt anerkendelse af, at regeringen bojede sig for de stærke ønsker, der kom frem om at gennemføre en hjemmevernsordning. I dag kan vi se, hvor heldigt og berettiget det var, at vi holdt fast ved vort ønske dengang, ellers havde vi i dag stået uden forberedelse til en hjemmevernsordning, så havde vi manglet den del af opbygningen, som alle, der har en positiv indstilling til disse sager, var enige om måtte være et led i forsvaret og et meget væsentligt led, og ikke mindst af betydning, når vi tænker på muligheden af at afvise kup af den ene eller den anden karakter. Nu er vi så heldige, selv om det også her er gået langsommere, end vi havde ønsket, at vi i dag på dette område er i færd med at bygge en hjemmevernsordning op, at ledelsen er udpeget, og at den er i færd med at organisere ordningen, og vi kan regne med, at når vi kommer lidt ind i det nye år, vil den frivillige ordning, der hidtil har været gældende, blive afløst af den ordning, loven forudsætter; men det havde været ugørligt, hvis loven ikke var blevet vedtaget i foråret. Derfor må jeg kunne fastslå, det er med beklagelse, at også regeringen ser sagerne udvikle sig så langsomt, som de gør. Det bør også være en opfordring til regeringen om at sætte alle kræfter ind på at få en ordning bragt tilveje. Jeg ved ikke, hvad det er, der hemmer dette arbejde i så stor udstrækning, som tilfældet er, men jeg håber, at det meget snart må lykkes regeringen at få et virkelig reelt arbejde optaget i forsvarskommissionen, og så vidt jeg har forstået, er det også ministerens hensigt.

Naturligvis er det en trøst, som også tidligere ærede ordførere og den socialdemokratiske ordfører har udtalt det, at det hele ikke står fuldstændigt stille, fordi arbejdet i forsvarskommissionen står stille. Vi har lige fra regeringen fået meddelelse om den materielindkøbsplan, den har, og vi har fra vor side givet den vor levende tilslutning. Vi er enige med regeringen i det, den her foreslår, og anerkender, at der

herved sker et betydeligt fremskridt med hensyn til det danske forsvars materiel. Men også her må vi sige, at det, her sker, kun kan være en begyndelse, at det må fortsættes på alle områder; når vi ikke har loven, så må vi, uden at præjudicere den endelige ordning, bygge materiellet op indenfor alle områder af værnets og gøre det i et så hurtigt tempo som overhovedet muligt. Jeg er overbevist om, at ministeren ikke mener, vi for en længere periode må nøjes med de indkøb, vi her har foretaget. Der er et særligt område, jeg gerne vil pege på. Nu har vi gennem denne bevilling søgt at skaffe os antiluftskys til søværnet; også på landjorden trænges der i høj grad til antiluftskys, ikke mindst til beskyttelse af vore flyvepladser, de flyvepladser, vore nye jagere skal benytte, og som alle ved er et meget centralt område af det danske forsvar. Her er der imidlertid utvivlsomt meget betydelige mangler tilstede, og jeg henstiller indtrængende til regeringen i sine overvejelser om, på hvilke områder nye materielindkøb skal finde sted, ikke at glemme dette meget vigtige område. Det er et fremskridt, som nu har fundet sted, men det er nødvendigt at understrege, at det havde været heldigere, om det var sket på et tidligere tidspunkt.

Med henblik på fremtiden må jeg meget ønske, at man ikke lader måneder hengå bare med overvejelser og planer. Vi, der sidder i denne sal, har nemlig bitter erfaring for, hvordan det gik på et andet tidspunkt i Danmarks historie, da også dette høje ting havde givet regeringen tilslutning til meget betydelige indkøb, just til flyvevåbenet. I begyndelsen af 1940 var der vedtaget en sådan bevilling, og regeringen sendte kommissioner ud for at købe, og det var lige lykkedes at få tilvejebragt en aftale med Italien om levering af jagermaskiner til Danmark. Men da var timeglasset løbet ud. Vi kunne ikke få jagere andre steder, de andre lande var i fuld gang med deres oprustning, der var ikke mulighed for at få nogle, undtagen i Italien, og det var endda nogle, der var udskiftede af det pågældende lands våben. Men de nåede ikke at blive leveret, de savnedes bitterligt den 9. april om morgenen på Værløse flyveplads, hvor hele vort flyvemateriel, uden at kunne yde reel modstand, blev ødelagt af de tyske bombemaskiner, fordi der ingen jagere var til at beskytte pladsen — og vi lever i en tid, hvor forholdene på mange områder i høj grad minder om de daværende. Påny er der stor spænding i verden, påny ser vi, hvordan staterne